

Oud-journaliste Pauline Sinnema.

Foto Raymond Rutting / de Volkskrant

De nuttige mentor van Abdel

Oud-journaliste Pauline Sinnema begeleidde een Marokkaanse jongen. Zonder hulp had hij het waarschijnlijk niet gered op het vmbo. Ze schreef een boek over haar avontuurlijk mentorschap. 'Oh nee, wat krijgen we nu toch weer?'

Door **Aimée Kiene**

Dit is het verslag van twee jaar vrijwilligerswerk, waarin ik me intensief bemoeid heb met een Marokkaans jongetje. Ik begon eraan omdat ik iets nuttigs wilde doen in ons multicultureel drama.'

Oud-journaliste Pauline Sinnema (62) uit Amsterdam noemt zichzelf een 'oude padvinder' en een calvinist bovendien. Ze ging dan wel met de vut, een paar jaar geleden, en ging een hoop leuke dingen doen voor zichzelf (een volkstuin bestieren, opnieuw Spaans leren, piano spelen, koken voor vrienden).

Maar haar drang om 'iets nuttigs te doen voor de medemens' maakte dat ze zich ook aanmeldde bij School's Cool, een organisatie die mentoren koppelt aan kinderen uit de laatste klas van de basisschool van wie wordt gevreesd dat ze het niet zullen redden op het vmbo.

'Dat is meestal niet vanwege een gebrek aan intelligentie', zegt Sinnema. 'Het ligt aan de omstandigheden

waarin die kinderen opgroeien. Ze hebben ouders die niet goed Nederlands spreken, er is geen goede plek om huiswerk te maken, hun ouders tonen nauwelijks belangstelling voor ze, waardoor die kinderen zich vreemd gaan gedragen op school.'

Sinnema werd gekoppeld aan 'Abdel' (toen 12 jaar). Abdel heet in werkelijkheid anders. Onder deze gefingeerde naam is hij de hoofdpersoon in het boek *Mijn vader slaat me niet*, dat Sinnema schreef over haar belevenissen als mentor van dit Marokkaanse jongetje uit Amsterdam-Noord.

Sinnema: 'Ik was totaal niet van plan een boek te schrijven over mijn mentorschap. Ik ben journalist, ik schrijf normaal gesproken over anderen. Over mezelf schrijven, dat leek me veel te moeilijk. Maar het was tegelijkertijd ook een manier om nieuwe mentoren te werven voor dit project waar ik nogal vol van was en ben.'

'Ik had van te voren veel boekjes over de multiculturele samenleving gelezen, die ik allemaal na 20 bladzijden weg wilde leggen. Mijn boek moest anders worden; veel spannender. Lezers moeten van het begin tot einde mee leven en denken: Oh nee toch, wat krijgen we nu toch weer. Want dat is hoe ik het ook heb beleefd: als een avontuur.'

Het avontuur met Abdel begint er al mee dat Abdel eigenlijk liever een man heeft als mentor, maar dat zijn vader dat weigert: 'Een mentor komt eens per week op huisbezoek en vader zit meestal in de moskee; als hij niet thuis is, wil hij geen man over de vloer.'

Sinnema schrijft: 'Ik ben meteen al

verontwaardigd. Als die jongen zo graag een man wil, kan zijn vader toch zorgen dat hij thuis is als de mentor komt? Vader heeft al jaren een uitkering - hij hoeft nergens naar toe.' Het is de eerste van een lange reeks botsingen tussen Sinnema en Abdels vader. Ze beschrijft hem als een harde, liefdeloze man, die amper omkijkt naar Abdel. Sinnema: 'Hij was er niet voor zijn zoon en hij wilde er ook niet zijn. Zijn idee van opvoeden is: je moet goede cijfers halen en verder je kop houden.'

Abdel is volgens Sinnema een lieve schuchtere jongen, die bang is voor zijn vader. Dankzij de hulp van Sinnema klimt hij op van het een na laagste vmbo-niveau (kader) naar het hoogste niveau (vmbo-t). Sinnema spreekt één keer per week met hem af in Artis om huiswerk te

maken, ze neemt hem mee naar de bibliotheek, gaat kijken naar zijn toelatingsexamen op school, spreekt met zijn docenten.

Maar het is niet allemaal zo rooskleurig. Abdel komt vaak niet opdagen voor een afspraak. Dat gebeurt zo vaak, dat Sinnema soms overweegt de handdoek in de ring te gooien. Tot er weer een mail van Abdel verschijnt, 'mailtjes waar ik zo om moet lachen, dat ik onmogelijk boos kan blijven':

'hoi paulin ik weet dat u erg boos bent en ik weet dat ik fout zit maar het was niet de bedoeling om u te laten zitten het was slagfeest en ging naar me oom daar bleef ik logeren nogmaals het was niet de bedoeling om u te laten zitten ik was het vergeten en daar kan ik niks aan doen maar jah als u boos wilt blijven kan ik er verder niks aan doen het was de bedoeling om met deze tekst u boosheid te laten zakken en hoop dat dat gebeurt is

Eens in de week thuis bij pupil

In het boek *Mijn vader slaat me niet* beschrijft oud-journalist Pauline Sinnema haar vrijwilligerswerk als mentor van de twaalfjarige Abdel. Zij deed dat voor de organisatie School's Cool. De mentoren van School's Cool ondersteunen brugklassers, bij de overstap van de basisschool naar het voortgezet onderwijs.

De mentoren gaan gedurende anderhalf jaar één keer per week op huisbezoek bij hun pupil. Ze zorgen dat

er een plek is om huiswerk te maken, leren de pupil te plannen, denken mee over sport of hobby, proberen de ouders te betrekken bij het schoolwerk van hun kind. School's Cool begon in 1997 met 20 mentoren en 23 kinderen op initiatief van de Stichting Welzijn Westerpark in Amsterdam. Inmiddels zijn er honderden mentoren en draait het project ook in Breda, Delft, Diemen, Gouda, Lelystad, Nijmegen, Purmerend, Utrecht en Velsen.

met deze tekst.'

Ondanks de waarschuwingen van School's Cool om zich alleen op Abdel te richten, en zich niet te bemoeien met familieaangelegenheden, kan Sinnema zich af en toe niet bedwingen commentaar te leveren op de gang van zaken in het gezin. Als Abdel in haar aanwezigheid zijn moeder naar de keuken stuurt, als 'grapje', verlaat ze woedend het huis. Sinnema: 'Daar móet ik dan wat van zeggen. Bij het volgende gesprek op school heb ik geëist dat moeder erbij zou zijn. Ze kwam. Dan blijkt dat ik toch invloed heb.'

Een belangrijke voorwaarde voor het schrijven van dit boek was voor Sinnema dat ze ervan overtuigd is dat het verhaal van Abdel exemplarisch is voor een hele groep kinderen. 'Dat hoorde ik van mijn medementoren en ik heb de Amsterdamse ex-stadsdeelvoorzitter Marcouch gesproken. Die zegt ook dat een hele generatie in emotionele kilheid opgroeit.'

Sinnema, fel: 'We halen steeds meer migranten binnen. Ze krijgen een huis, een uitkering en verder laten we ze aan hun lot over. Hun kinderen verkommen intussen. Iedereen roept maar: met de volgende generatie zal het beter gaan. Maar intussen gooien we deze generatie over de schutting.'

Het mentorproject was voor Sinnema een manier om te helpen - 'al is het maar marginaal'. Met Abdel gaat het goed. Sinnema volgt hem 'zijdelings'. Hij zit nog steeds op het vmbo-t.

Pauline Sinnema: *Mijn vader slaat me niet*. Thooris; 164 pagina's; €16,50. ISBN 978 90 72219 55 8